

né slyšení znalců se vztahuje na rekursy, jež mají za předmět zařazení závodů do nebezpečenské třídy a procent a nikoliv na ty, které se týkají otázky, zdali ten který závod jest podroben pojistné povinnosti čili nic. Nelze proto shledati porušení zákona ani vady řízení, když úřad, rozhoduje o otázce pojistné povinnosti, k návrhu opírajícímu se o cit. mín. nař., aby úřad vyslechl znalce z kruhů podnikatelů a dělníků, nepřihlížel. (Nález nejv. správ. soudu z 3. listopadu 1924, č. 2180/24.)

K pojmu podnikatel ve smyslu § 11 ú. z. Otázka, je-li podnikatelem akkordant či ten, pro něhož služby a práce jsou konány, musí v každém konkrétním případě zvlášť býti řešena a to dle celkového stavu, jakým se dle skutkového zjištění býti jeví. Jestliže dle skutkového zjištění akkordant s jediným svým povozem jediná pro určitou firmu trvale a stále práce konal, chybí podklad pro závěr, že byl podnikatelem (povoznictví), když každé podnikání předpokládá určité podnikatelské riziko, jehož není tam, kde je stálý a trvalý poměr mezi jediným zaměstnavatelem a akkordantem. Nemá rozhodného významu ani okolnost, že akkordant, jak bývá zvykem, zjednává si síly pomocné. (Nález nejv. správ. soudu z 2. prosince 1924, č. 21258/24.)

Působnost nem. pokladny soukr. úředníků a zřizenců v Praze, zapsané pokladny pomocné, vztahuje se na celou oblast republiky Československé a osvobozuje proto pojištění u této pokladny od obligatorního pojištění i u okresní nemoc. pokladny v Hlučíně. (Nález nejv. správ. soudu z 28. června 1924, č. 11589/24.)

Církevní velkostatek (Spišského biskupství na Slovensku) nemá povahy veřejného fondu ve smyslu § 3 nemocenského zákona. Podle § 3 zákona ze dne 15. května 1919, čís. 268 Sb. z. a n., jehož působnost rozšířena byla na území Slovenska nařízením vlády ze dne 23. září 1919, č. 516 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 22. prosince 1920, č. 689 Sb. z. a n., převzatého pro území Slovenska § 2 nařízení vlády z 21. ledna 1921, č. 26 Sb. z. a n., nevztahuje se pojistná povinnost, stanovená v § 1 n. z., ke zřizencům, kteří jsou ustanoveni se stálým služným ve službě státu, země, župy, okresu, municipálního města nebo veřejného fondu, pokud zřizenci ti mají v případě onemocnění proti svému zaměstnavateli nárok na služné aspoň po dobu jednoho roku. Statky biskupství jsou majetkem církevním. Vymezením pojmu veřejného fondu se stanoviska nemocenského zákona zabýval se nejvyšší správní soud již ve svém nálezu ze dne 17. dubna 1924, č. 6486/22 a došel k právnímu názoru, že veřejnými fondy míněny jsou — ne-li vůbec jen fondy státní — tedy najisto jen fondy, které jak svým účelem, tak především i svou organizací jsou fondům státním podobny, t. j. takové podstaty majetkové, že jsouce platným právním řádem určeny k tomu, aby byly hospodářským podkladem pro plnění některých úkolů, jež veřejná správa na se vzala, jsou podrobeny správě orgánů moci veřejné, takže staly se článkem v organizaci veřejné správy. Tento náález, zabývá se dále otázkou, zdali církevní jmění v zemích historických jest považovati za takovýto veřejný fond, dospěl, sleduje historický vývoj poměru církve ke státu až na naši dobu, k úsudku, že jmění církevní bylo a jest podstatou majetkovou sui generis, na niž platné právo nepohlíží jinak, než jako na předmět jisté péče a dozoru orgánů státních.